

Phần Bốn KHÔNG TÂM THÁI

Hồi thứ Mười Lăm

Mất Bạn Hiền Hào Kiệt Thương Tâm

Dinh Điển bản tính rất cương nghị, đã quyết ý truyền cho Dịch Vân thì bất luận gặp trường hợp nào cũng tính cách làm cho đến nơi.

Y tự nhủ:

– Nếu không giết được ba tên ứng trảo thủ này thì chẳng còn lúc nào rảnh để đọc kiếm quyết. Theo tình trạng trước mắt, vừa chiết chiêu vừa đọc từng chữ thì biết bao giờ mới đọc xong. Ta chỉ ngắt đi lần nữa là cả hai đều uống mạng.

Bỗng thấy trước mắt ánh bạch quang lấp loáng. Mã Đại Minh và Chu Kỳ đồng thời tấn công. Người Đinh Điển lảo đảo đột nhiên đưa về phía đao kiếm.

“Sột sột” hai tiếng! Cả đao lẫn kiếm đồng thời đâm trúng Đinh Điển. Máu tươi chảy ra lênh láng. Trường kiếm của Chu Kỳ còn cắm trên mình y.

Dịch Vân hét lên một tiếng thật to, nhảy xổ tới cứu viện.

Đinh Điển thừa cơ máu tươi chảy ra, độc tính bột đi trong nháy mắt, liền vận kinh vào hai bàn tay. Tiện tay y phóng chưởng đánh vào má bên phải Mã Đại Minh, rồi xoay tay đánh Chu Kỳ.

Phát chưởng này đáng lẽ đánh trúng Chu Kỳ, không ngờ giữa lúc ấy Cảnh Thiên Bá nhảy xổ tới. Thế xông mạnh quá. Ngực hấn đụng vào bàn tay Đinh Điển. Những tiếng “rắc rắc” vang lên! Mấy rё xương sườn của hấn đều bị gãy hết. Hấn nằm chết giắc.

Đinh Điển đã vận động hết toàn lực còn lại trong người để phóng chưởng và lâm vào tình trạng ngọn đèn khô dầu.

Phát chưởng thứ nhất của y ra tay rất mạnh, khiến Mã Đại Minh chết ngay đương trường. Cảnh Thiên Bá chỉ còn thoi thóp thở, cũng uống mạng trong khoảnh khắc.

Chỉ còn Chu Kỳ là chưa bị thương. Tay mặt gã chụp lấy chuôi kiếm còn cắm vào người Đinh Điển định rút ra xoay lại đâm Dịch Vân.

Đinh Điển tự biết mình sắp chết trong nháy mắt, đành là bỏ dở kiếm quyết không truyền lại được, chỉ còn mong cứu mạng cho Dịch Vân.

Y liền vươn mình về phía trước. Hai tay ôm chặt lấy lưng Chu Kỳ, miệng hô hoán:

– Địch huynh đệ! Chạy đi! Chạy đi!

Vì y nhaoi mình tới, lưỡi kiếm lại ngập sâu thêm mấy tấc vào người.

Địch Vân không chịu trốn thoát lấy mình, nhảy tới sau lưng Chu Kỳ, chụp lấy cổ họng gã, la lên:

– Buông Đinh đại ca ra!

Chàng không biết Đinh Điển giữ rịt đối thủ, chứ chẳng phải Chu Kỳ không buông tha Đinh Điển.

Đinh Điển thấy khí lực mình sắp suy kiệt và không giữ nổi địch nhân. Gã mà rút được trường kiếm ra lại không bị y giữ chặt thì Địch Vân tất phải mất mạng. Y liền hô:

– Địch huynh đệ! Chạy mau đi! Huynh đệ đừng nghĩ đến ta nữa... đằng nào ta... cũng chết rồi!

Địch Vân lớn tiếng đáp:

– Nếu chết thì chúng ta chết cả với nhau.

Chàng tăng gia kinh lực chặt cổ họng Chu Kỳ, nhưng từ ngày bị xuyên thủng xương tỳ bà, gân cốt và da thịt từ bả vai xuống đến cánh tay tổn thương rất nhiều. Bất luận chàng cố gắng đến đâu cũng chẳng thể làm cho địch nhân nghẹt thở.

Đinh Điển run lên nói:

– Hảo huynh đệ! Huynh đệ coi trọng bề nghĩa khí... Tiểu huynh thật đã không uổng... kết bạn với huynh đệ... Đáng tiếc tiểu huynh chưa đọc hết kiếm quyết... nhưng tiểu huynh rất sung sướng... ha ha! Xuân thủy bích ba... chậu hoa cúc màu lục kia... nàng đặt ở thành cửa sổ... thật là đẹp tuyệt!... Cúc hoa ơi...

Thanh âm y dần dần nhỏ đi rồi không nghe thấy nữa. Vẻ mặt y tươi lên một cái rồi nhắm mắt lại. Hai tay ôm Chu Kỳ từ từ rơi ra.

Chu Kỳ hết sức cựa mạnh, rút được trường kiếm trên người Đinh Điển ra. Lưỡi kiếm đầm máu. Gã xoay mình đối diện với Địch Vân và cách nhau không đầy một thước.

Gã bật tiếng cười đánh ác, vận kinh vào kiếm đâm thẳng tới trước ngực Địch Vân.

Địch Vân lớn tiếng hô:

– Đinh đại ca! Đinh đại ca!

Đột nhiên trước ngực đau nhói lên. Chàng nhìn lại thấy thanh trường kiếm của Chu Kỳ đâm vào trước ngực mình. Bên tai còn nghe rõ tiếng cười đánh ác chiều rất đặc ý của gã:

– Ha ha! Ha ha!

Nên biết Chu Kỳ chỉ đâm một kiếm mà thành công đã đủ đắc ý phi thường. Huống chi Lăng Tri phủ ban lệnh sẽ trọng thưởng về vụ đi bắt sống Đinh Điển và Dịch Vân. Nếu không thể bắt sống thì giết chết ngay đương trường cũng được.

Hiện giờ cả Đinh Điển lẫn Dịch Vân đều chết dưới lưỡi kiếm của gã. Mặt khác, Mã Đại Minh và Cảnh Thiên Bá cũng nằm lẫn một bên. Vậy bao nhiêu công lao dĩ nhiên một mình gã chiếm hết.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, đầu óc Dịch Vân xoay chuyển bao nhiêu chuyện đã qua.

Thuở nhỏ chàng ở nhà sư phụ học nghệ, quán quýt với Thích Phương sư muội.

Kế đến chàng bị oan khuất ở nhà Vạn Chấn Sơn, tiếp theo cảnh khổ cực trong tù ngục suốt năm năm trời. Nỗi phẫn uất chứa đầy trong lồng ngực.

Chàng nhớ ra dù sao cũng không thể để chết về tay gian nhân. Bất giác chàng quát lên:

– Ta... ta... cùng chết với người!

Rồi vươn tay ra chụp lấy sau lưng Chu Kỳ.

Tuy chàng chưa luyện thành một Thần chiếu công, nhưng đã có hai năm căn bản. Lúc này chàng tự biết sắp uống mạng đến nơi, liền ngưng tụ khí lực toàn thân vào hai cánh tay. Luồng lực đạo bỗng tăng lên gấp mấy lần. Hai tay chàng như cái đai sắt ôm lấy sau lưng địch nhân.

Chu Kỳ hơi thở hồng hộc, hết sức cự quậy mà không sao thoát ra được.

Dịch Vân bụng bảo dạ:

– Nếu ta chụp được cổ họng hoặc huyết đạo khẩn yếu nào khác may ra có thể bóp chết gã. Còn ôm lưng gã thế này vẫn chẳng làm gì được.

Nhưng chàng lại không thể buông tay để chụp chỗ khác, vì chỉ nơi tay một chút là Chu Kỳ thừa cơ cửa thoát, muốn bắt lại cũng không được nữa.

Dịch Vân cảm thấy trước ngực mỗi lúc một đau thêm thì biết là mũi trường kiếm đang đâm sâu vào. Chàng không rảnh để mà suy nghĩ, chỉ biết làm tổn thương đối phương thêm một phần là báo thù thêm một phần.

Mũi trường kiếm đã chống vào trước ngực Dịch Vân, chàng lại hết sức ôm chặt lưng gã đè ép vào mình, mà lạ thay! Mũi kiếm không đâm vào sâu thêm, dường như vấp phải trở ngại gì không xuyên qua được. Thân kiếm dần dần cong đi như hình cánh cung.

Chu Kỳ vừa kinh hãi vừa lấy làm kỳ. Gã vận kinh vào tay mặt đâm thẳng về phía trước cho trường kiếm xuyên qua người Dịch Vân, nhưng đâm mạnh thế nào mũi kiếm cũng không vào sâu thêm được nửa tấc.

Địch Vân hai mắt đỏ sọng nhìn thẳng vào mặt Chu Kỳ thấy gã đang đầy vẻ đắc ý và cực kỳ tàn nhẫn, sau dần dần biến thành kinh dị, nghi ngờ, rồi đi đến chỗ khiếp sợ và đâm ra hoảng hốt.

Nguyên Chu Kỳ đột nhiên phát giác ra Địch Vân đã luyện thành công phu hộ thể, đao thương chém không đứt. Trường kiếm đâm trúng chàng chỉ cắm vào được một chút bên ngoài mà không xuyên thủng được da thịt.

Trước nay gã chưa từng nghe ai nói tới trên đời có người luyện thành công phu thần kỳ như vậy.

Nỗi khiếp sợ trong lòng mỗi lúc một tăng, gã tiếp tục vận kinh phóng luôn ba lần mà thủy chung mũi kiếm không đâm sâu vào lồng ngực địch nhân được.

Sau gã sợ quá không nghĩ đến chuyện đả thương địch mà chỉ mong trốn thoát lấy mình, nhưng gã bị Địch Vân ôm chặt không sao thoát ra được.

Cánh tay mặt Chu Kỳ dần dần xoay vào trong, đốc kiếm chống vào trước ngực gã. Lưỡi kiếm cong veo biến thành hình bán nguyệt.

Bất thành linh nghe đánh “cắc” một cái. Thân kiếm bị gãy rời.

Chu Kỳ bỗng rú lên một tiếng ngã ngửa về phía sau. Hai đoạn kiếm gãy đều đâm vào bụng gã.

Chu Kỳ té xuống, Địch Vân cũng té theo dè lên người gã. Hai tay chàng vẫn ôm khư khư lấy lưng gã không chịu buông ra.

Bỗng chàng ngửi thấy mùi máu tanh, lại thấy Chu Kỳ chảy nước mắt ra. Tiếp theo khóa miệng gã cũng đổ máu tươi. Đầu gã ngoẹo sang một bên rồi không nhúc nhích nữa.

Địch Vân rất lấy làm kỳ, ban đầu chàng còn sợ gã trá tử, chưa dám buông tay. Sau chàng thấy trước ngực đau quá, cúi xuống nhìn không thấy thương tích, lại thấy miệng Chu Kỳ chảy máu không ngớt. Chàng mơ màng buông tay đứng dậy, ngó thấy hai đoạn kiếm gãy cắm vào bụng Chu Kỳ, chỉ còn chuôi kiếm lộ ra ngoài.

Địch Vân cúi đầu nhìn lại trước ngực mình thấy áo ngoài bị rách dài hơn một tấc, lộ tấm áo đen bên trong ra. Chàng mới tỉnh ngộ nhờ có tấm Ô tằm giáp cứu mình thoát chết, lại do đó mà giết được cừu nhân.

Tấm Ô tằm giáp này đao kiếm chặt không đứt. Đối phương đâm chàng một kiếm trước ngực đau nhói lên, nhưng không thể xuyên thủng bảo y. Đến lúc trường kiếm bị gãy, lưỡi kiếm cực kỳ sắc bén đâm vào bụng Chu Kỳ.

Địch Vân định thần lại, lập tức xoay mình chạy đến bên Đình Diển la gọi:

– Đình đại ca! Đình đại ca! Đại ca... thấy thế nào?

Đình Diển từ từ mở mắt ra nhìn chàng, nhưng cặp mắt đã thất thần, tựa hồ nhìn chẳng thấy gì, hay không nhận ra chàng nữa.

Địch Vân lại la gọi:

– Đinh đại ca! Tiểu đệ... đã nói thế nào cũng phải cứu đại ca ra.

Đinh Điển thều thào nói nhất gừng:

– Đáng tiếc... đáng tiếc kiếm quyết đó... từ nay bị thất truyền... hợp táng...
Sương Hoa...

Địch Vân lớn tiếng đáp:

– Tiểu đệ nhớ rồi... nhất định đem đại ca hợp táng với Lăng tiểu thư để hoàn thành tâm nguyện cho hai vị.

Đinh Điển từ từ nhắm mắt lại. Hơi thở mỗi lúc một yếu đi nhưng môi miệng còn mấy máy như đang nói gì.

Địch Vân dán tai vào bên miệng y mà chỉ nghe phấp phồng được mấy tiếng:

– Chữ thứ mười một là...

Rồi thanh âm im bặt. Hơi thở cũng không còn. Chàng đưa tay sờ trước ngực thì trái tim y đã ngừng đập.

Địch Vân đã biết Đinh Điển khó nổi bảo toàn tính mạng, nhưng lúc này mới lĩnh hội nỗi chua cay tử biệt. Người nghĩa huynh thâm tình như cốt nhục đã mấy năm nay từ đây vĩnh viễn xa đời. Mỗi bi thương vô bờ bến trong lòng chàng không bút nào tả xiết.

Chàng quỳ xuống bên Đinh Điển, hết sức hà hơi vào miệng y. Trong bụng không ngớt khẩn thăm:

– Trời hỡi trời! Xin trời phù hộ cho Đinh đại ca sống lại. Đệ tử cam chịu trở về ngục tối, vĩnh viễn không ra nữa. Đệ tử cũng chẳng cần báo thù, dù suốt đời bị bọn môn hạ ở Vạn gia khinh nhờn hành hạ. Đệ tử chịu đựng hết mọi nỗi cơ cực để đổi lấy sinh mạng của Đinh đại ca... Xin Hoàng thiên phù hộ cho...

Nhưng hai tay chàng ôm Đinh Điển trong lòng, cảm thấy da thịt y mỗi lúc một cứng đơ và lạnh toát. Chàng biết lời cầu nguyện của mình không ăn thua gì.

Trong khoảnh khắc, chàng biến thành con người cô đơn, tịch mịch vô cùng! Chàng cho là thế giới tự do bên ngoài còn đáng sợ hơn căn ngục thất nhỏ bé nhiều. Những ngày mai hậu chàng càng khó khăn vượt qua được. Chàng nhớ lại cảnh sống chung trong ngục với Đinh Điển là những ngày sung sướng nhất trong đời mình.

Địch Vân cấp ngang thi thử Đinh Điển lão đảo đứng dậy. Đột nhiên bao nhiêu mối đau khổ bi thương vô cùng tận chồng chất vào trái tim, chàng mới biết nỗi bi thảm tự đáy lòng phát ra là không bao giờ đoạn tuyệt.

Lúc này chàng chẳng khác gì một đứa con nít, lớn tiếng khóc òa lên, chẳng biết úy kỵ điều chi nữa. Thậm chí chàng không nhớ ra tiếng khóc của mình có thể dẫn dụ truy binh đuổi tới, chàng cũng không nghĩ đến một trang hán tử mà khóc

lóc như vậy là đáng thẹn. Vì chàng không còn cách nào kiềm chế nổi mối bi thương trong lòng để nín khóc được nữa.

Địch Vân khóc hồi lâu, nước mắt cũng cạn dần. Tiếng kêu gào biến thành tiếng nghẹn ngào. Mối bi thương trong lòng vẫn nặng trĩu như trước, nhưng đầu óc chàng tỉnh táo hơn một chút.

Chàng bắt đầu nghĩ đến những câu hỏi:

– Đối với thi thể Đinh đại ca ta phải làm gì bây giờ? Ta dùng cách nào để đem y đi táng chung vào một quan tài với Lăng cô nương?

Bây giờ đầu óc chàng không còn ý niệm nào khác. Đây là việc lớn duy nhất trên đời của chàng.

Đột nhiên chàng nghe tiếng vó ngựa từ phía xa xa vọng lại mỗi lúc một gần. Đoàn kỵ mã có đến hơn mười người.

Lại nghe tiếng hô hoán:

– Mã đại gia! Cảnh đại gia! Chu nhị gia! Có tìm thấy bọn tù phạm vượt ngục không?

Hơn chục con ngựa chạy đến ngoài khu vườn hoang đều dừng lại.

Lại có tiếng người hô:

– Thử tiến vào xem sao?

Một người khác đáp:

– Chúng không ẩn ở trong này đâu.

Người nói trước hỏi:

– Sao người biết thế?

Rồi nghe tiếng giầy chạm mặt đất đánh “bịch” một tiếng. Người đó đã từ trên ngựa nhảy xuống.

Địch Vân không nghĩ gì nữa, ôm thi thể Đinh Điển theo cửa mé trong vườn chạy đi.

Chàng vừa ra khỏi cửa lại nghe mấy người trong vườn lớn tiếng la hoảng vì chúng phát giác thi thể của Mã Đại Minh, Cảnh Thiên Bá và Chu Kỳ.

Địch Vân ở trong thành Giang Lăng chạy như người điên. Chàng biết ôm xác người mà chạy dĩ nhiên không thể nhanh được và bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ngó thấy.

Nhưng chàng lại nghĩ chẳng thà bị bắt đem vào ngục để chịu những hình phạt thảm khốc hay bị xử quyết, chứ quyết không chịu bỏ thi thể Đinh đại ca.

Chàng chạy được mấy chục trượng bỗng thấy mé tả có khuôn cửa nhỏ chỉ khép hờ, liền chạy vào trong rồi co chân đóng sập cửa lại.

Phía trong là một khu vườn rau rất lớn, trồng đủ thứ rau cải, củ cải cùng dưa, đậu.

Địch Vân chăm nghề nông từ thuở nhỏ, chàng xa cách những thứ này đã 5 năm, bây giờ chợt nhìn thấy cảnh tượng ngày trước, bất giác trong lòng cảm thấy ấm áp, thân thiết.

Chàng đảo mắt ngó quanh thấy góc đông bắc có gian nhà chứa củi. Chàng nhìn qua cửa sổ thấy chất đống đầy củi từng và rơm rạ.

Chàng liền cúi xuống nhổ mấy củ cải rồi ôm thi thể Đinh Điển chạy vào gian phòng chứa củi.

Địch Vân lắng tai nghe bốn mặt không thấy tiếng người, liền bới đống củi ra, đặt thi thể Đinh Điển vào, nhẹ nhàng bốc rơm cỏ đắp lên xác chết. Trong lòng chàng vẫn còn kỳ vọng:

– Không chừng... Đinh đại ca đột nhiên có lúc tỉnh lại.

Chàng bóc vỏ củ cải cắn ăn những miếng lớn. Củ cải sống ngon ngọt lại hăng hăng, nước trái dịch chảy vào cổ họng.

Đã năm năm, nay chàng mới lại được nếm mùi vị củ cải, hồi tưởng lại cảnh thôn dã ở Hồ Nam. Chàng nhớ tới không biết bao nhiêu lần cùng sư muội nhổ củ cải sống vừa đi vừa ăn giữa nơi đồng nội.

Địch Vân ăn hết củ này đến củ khác. Khóe mắt chàng lại ngân ngấn nước.

Bất thành lình chàng nghe thấy thanh âm, toàn thân chấn động mấy lần, bất giác đánh rớt nửa củ cải trắng như tuyết xuống, dính đầy đất cát và vẩn rác.

Chàng nghe thanh âm trong trẻo ôn nhu la gọi:

– Không Tâm Thái! Không Tâm Thái! Người ở chỗ nào?

Lòng chàng xúc động đầu tiên là muốn lớn tiếng đáp:

– Ta ở đây!

Nhưng lời nói vừa tới cửa miệng bỗng chàng dừng lại.

Chàng giơ tay lên bịt miệng, toàn thân run lẩy bẩy không ngớt.

Nguyên Không Tâm Thái là ngoại hiệu của chàng mà khắp thế giới chỉ có chàng và Thích Phương là hai người biết với nhau, cả sư phụ cũng không hay.

Thích Phương bảo chàng chẳng có đầu óc gì, chất phác đến nỗi trong lòng không chút tâm tư. Ngoài việc luyện võ, chàng không nghĩ một chuyện gì khác mà cũng không hiểu mảy may thế sự. Chàng đã vô tâm như vậy thì có khác gì cây củ cải không ruột, nên mới kêu bằng Không Tâm Thái.

Địch Vân nghe nàng bảo vậy chỉ cười chứ không biện bạch, lại lấy làm hoan hỷ được cô sư muội hô hoán mình là “Không Tâm Thái”.

Mỗi lần chàng nghe tiếng gọi “Không Tâm Thái” trong lòng lại cảm thấy

ngon ngọt, ôn nhu, không bút nào tả xiết.

Khi nào có người thứ ba hiện diện, sư muội quyết không gọi chàng bằng ngoại hiệu này. Hễ thấy tiếng gọi “Không Tâm Thái” là chỉ có một mình nàng và chàng ở một chỗ.

Trong những lúc Thích Phương hô hoán “Không Tâm Thái” thì nàng cao hứng cũng vậy hay nàng bức tức cũng thế, Dịch Vân đều cảm thấy mối hạnh phúc nói không hết được.

Dịch Vân nguyên là một chú nhỏ ngờ nghệch, mồm miệng chậm chạp. Có lúc vì chàng ngây ngô, ngờ ngác làm cho Thích Phương bức mình. Nhưng hễ mấy tiếng “Không Tâm Thái! Không Tâm Thái!” hô lên là hai người lại toét miệng ra cười.

Dịch Vân nhớ lại hôm Bốc Viên đem thơ đến cho sư phụ, sư muội nấu cỗ đãi khách, có gà có cá, có củ cải đậu hũ, cũng có một bát rau cải.

o O o